

телство между едни-тъ и други-тъ. Въ начало-то на петый-тъ вѣкъ (404) Вигылангъ каза, че “поклоненіе-то на мощи-тъ бѣше единъ идолопоклонскій обычай (*).

Въ четвертый-тъ вѣкъ Христіани-тъ въ Египетъ балсамосувахъ тѣлеса-та на пріатели-тъ си, и ги вардахъ въ кѣщи-тъ си. По други мѣста ископувахъ мощи-тъ на мѣченицы-тъ, и ги туряхъ въ церкви-тъ, а най много подъ олтари-тъ (**). Въ онова врѣме толкова много царуваше лековѣріе-то и суевѣріе-то, щото не само вѣрувахъ че мощи-тъ бѣхъ оръдіе срещъ болести-тъ, и бѣсове-тъ, но и че прахъ-тъ и пѣръсть-та отъ Палестинѣ, имашъ сѣщъ-тъ силѣ; отъ това ся купувахъ и продавахъ тѣзи нѣща съ безмѣрнѣ цѣнѣ (***)).

И не само вѣрувахъ че душа-та на еди-кой светецъ можаше да бѣде при гробъ-тъ му, но и на всяко мѣсто дѣто има единъ и отъ най малки-тъ му уды и за това раздѣляхъ кости-тъ му помежду различни градове и села (†).

Въ петый-тъ и шестый-тъ вѣкъ, имаше голѣма търговія съ мощи. Святотатци сребро-

*) Giesler I. 310. Note 6.

**) Giesler I. 283.

***) Augus. de civitate Dei, Lib. XV. Cap. 8; 6.

†) Πόλεις καὶ κῆραι ταῦτα διανεμόμεναι· μερὶς θέντος τοῦ σώματος ἀμέριστος ἡ χάρις μεμένηκε.” Neander II. page 334.